Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н Y. BOT
представено на 21 юли 2011 година[1 i]

Дело C-405/10

Staatsanwaltschaft Karlsruhe
срещу
QB

(Преюдициално запитване, отправено от Amtsgericht Bruchsal (Германия)

„Опазване на околната среда — Регламент (ЕО) № 1013/2006 — Контрол върху превозите на опасни отпадъци и на други отпадъци — Забрана за износ на катализатори за Ливан“

1. Това дело се отнася до Регламент (ЕО) № 1013/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 година относно превози на отпадъци[2], изменен с Регламент (ЕО) № 308/2009 на Комисията от 15 април 2009 година[3].

2. Регламент № 1013/2006 установява процедури за наблюдение и контрол на превозите на опасни отпадъци и на други отпадъци между държавите членки, както и между последните и трети държави.

3. По-специално член 37 от Регламент № 1013/2006 предвижда процедура за консултации с трети държави с цел да се узнаят намеренията им за обработка на някои отпадъци. Така тези държави имат възможност да изберат дали да наложат забрана за износ на отпадъците на тяхната територия, дали да предвидят процедура на предварителна писмена нотификация и съгласие или да не предвиждат никаква контролна процедура.

4. Въз основа на отговорите на посочените държави Европейската комисия приема Регламент (ЕО) № 1418/2007[4] и класира отпадъците в зависимост от тези отговори. Към трите възможности, предложени от Комисията в Регламент № 1013/2006, тя добавя и четвърта възможност за класиране, а именно установяване по отношение на превозите на тези отпадъци на други контролни процедури, които да се прилагат по силата на националното право в държавата по местоназначение.

1 Език на оригиналния текст: френски.

2 ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 16, стр. 172, попр. Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 16, стр. 172).

3 ОВ L 97, стр. 8, по-нататък „Регламент № 1013/2006“.

4 Регламент на Комисията от 29 ноември 2007 година относно износа за оползотворяване на някои отпадъци, изброени в приложение III или IIIA към Регламент (ЕО) № 1013/2006 на Европейския парламент и на Съвета, в някои страни, за които Решението на ОИСР относно контрола върху трансграничното движение на отпадъци не се прилага (ОВ L 316, стр. 6), изменен с Регламент (ЕО) № 740/2008 на Комисията от 29 юли 2008 г. (ОВ L 201, стр. 36, наричан по-нататък „Регламент № 1418/2007“).

5. Така по отношение на Ливан Комисията класира отпадъците, принадлежащи към класификационна група B1120, в колони а) и г) на приложение към Регламент № 1418/2007, което съответно отговаря на забрана за износ за Ливан и на прилагане на други контролни процедури от държавата по местоназначение.

6. Именно това двойно класиране е предмет на настоящото дело. Amtsgericht Bruchsal (Германия) се съмнява в тълкуването, което следва да се даде на това класиране. Всъщност той си задава въпроса дали споменатото класиране чисто и просто води до забрана за износ на отпадъци от група B1120 за Ливан или все пак предвижда възможност за износ на тези отпадъци.

7. В настоящото заключение ще обясня причините, поради които считам, че член 37 от Регламент № 1013/2006 във връзка с приложението към Регламент № 1418/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че износът на отпадъци от група B1120 за Ливан е забранен.

I – Правна уредба

A – Базелска конвенция

8. Конвенцията за контрол на трансграничното движение на опасни отпадъци и тяхното обезвреждане е подписана в Базел на 22 март 1989 г. и одобрена от името на Общността с Решение 93/98/ЕИО на Съвета от 1 февруари 1993 година[5].

9. Базелската конвенция има за цел да контролира на международно равнище управлението на опасни отпадъци с оглед опазване на човешкото здраве и околната среда. Тя цели по-специално да намали обема на трансграничното движение на опасни отпадъци и на други отпадъци.

10. Така първото, шестото, седмото, осмото и десетото съображение от преамбюла на тази конвенция гласят:

„Отчитайки риска от нанасяне на щети върху човешкото здраве и околната среда, причинени от опасни отпадъци и други отпадъци и тяхното трансгранично движение,

[…]

Признавайки напълно, че всяка държава има суверенното право да забрани достъп или обезвреждане на чужди опасни и други отпадъци на своя територия,

Признавайки също нарастващия стремеж за налагане на забрана на трансграничното движение на опасни отпадъци и тяхното обезвреждане в други държави, и по-специално в развиващите се страни,

Убедени, че опасните и други отпадъци, доколкото това съответства на екологосъобразното и ефективно управление, трябва да се обезвреждат в страната, която ги е произвела,

[…]

5 ОВ L 39, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 7 стр. 212, наричана по-нататък „Базелската конвенция“.

Считайки, че засиленият контрол на трансграничното движение на опасни и други отпадъци ще подейства като стимул за тяхното екологосъобразно управление, както и за намаляването на такова трансгранично движение.“

11. Споменатата конвенция предвижда класиране на отпадъците и според тяхната опасност. Съгласно член 1, параграф 1, букви а) и б) от Базелската конвенция за опасни се считат отпадъците, посочени в приложение I, както и тези, които, макар и да не са обхванати от този списък, се определят или се разглеждат като опасни от местното законодателство на страната на износа, на вноса или на транзита.

12. Освен това в приложение I буква а) от тази конвенция се посочва, че отпадъците, изброени в приложение IX към нея, не се считат опасни по смисъла на член 1, буква а) от тази конвенция.

13. Сред отпадъците, изброени в приложение IX към Базелската конвенция, са отработените катализатори, класирани под код B1120.

Б – Правото на Съюза

1. Регламент № 1013/2006

14. Съгласно първото му съображение основната и преобладаваща цел и компонент на Регламент № 1013/2006 е опазването на околната среда.

15. За тази цел посоченият Регламент установява процедури и режими за контрол върху превоза на отпадъци, по-специално в зависимост от произхода, местоназначението и маршрута на превоза, както и от вида на превозваните отпадъци[6]. Установеният режим цели също така изпълнение на задълженията, произтичащи от Базелската конвенция[7], и включване на съдържанието на Решение C(2001) 107 окончателен на Съвета на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР), отнасящо се до преразглеждането на Решение C(92) 39 окончателен относно контрола върху трансграничното движение на отпадъци, предназначени за операции по оползотворяване[8].

16. Регламент № 1013/2006 се прилага по-конкретно за трансграничното движение на отпадъци между държавите — членки на Европейския съюз, между Съюза и държавите — членки на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ), между Съюза и държавите — членки на ОИСР, както и между Съюза и трети държави, страни по Базелската конвенция. За всеки от тези видове превози той предвижда специфична процедура за наблюдение и контрол.

17. Освен това този регламент въвежда три списъка на отпадъци, класирани в зависимост от тяхната опасност и следователно в зависимост от съответната контролна процедура, която трябва да се следва. Така приложение III към посочения регламент въвежда зеления списък на отпадъци. За тези отпадъци по начало важат само общите информационни изисквания. Отпадъците, предмет на процедура на предварителна писмена нотификация и съгласие, са включени в приложение IV към Регламент № 1013/2006, наричано „жълтият списък на отпадъци“. Накрая, отпадъците, класирани в приложение V към този регламент, са забранени за износ.

6 Вж. член 1, параграф 1 от посочения Регламент.

7 Вж. съображение 3 от Регламент № 1013/2006.

8 Наричано по-нататък „Решението на ОИСР“.

18. Когато превозът на отпадъци се извършва в рамките на Съюза, независимо дали преминава през трети държави, член 18 от посочения регламент предвижда, че отпадъците, включени в зеления списък, трябва да бъдат придружени от няколко документа, каквито са името на лицето, което урежда превоза, действителното количество на превозваните отпадъци или координатите на съоръжението за оползотворяване, както и договорът за превоз между лицето, което урежда превоза, и получателя.

19. Член 35 от Регламент № 1013/2006 предвижда специална процедура за износ към държавите от ЕАСТ, страни по Базелската конвенция. Съгласно тази процедура при превоз на отпадъци, към които се прилага тази разпоредба, се прилага процедурата на предварителна писмена нотификация и съгласие между компетентните органи на държавата по произход и тези на държавата по местоназначение.

20. Що се отнася до износа на отпадъци с местоназначение в държавите, към които не се прилага Решението на ОИСР, сред които е и Република Ливан, член 36, параграф 1, букви а) и е) от Регламент № 1013/2006 предвижда съответно, че се забранява износът от Съюза на опасни отпадъци, включени в приложение V към този регламент, предназначени за оползотворяване в тези държави, както и износа на отпадъци, чийто внос е бил забранен от държавата по местоназначение.

21. Що се отнася до отпадъците, изброени по-специално в приложение III към посочения регламент, което възпроизвежда списъка от приложение IX към Базелската конвенция и в което са включени отработените катализатори, то те са предмет на специална процедура за износ към държави, към които не се прилага Решението на ОИСР, когато износът им не е вече забранен по силата на член 36 от Регламент № 1013/2006.

22. Всъщност член 37, параграф 1 от този регламент предвижда, че първоначално, в срок от двадесет дни от влизане в сила на посочения регламент, Комисията изпраща писмено искане до всяка държава, за която не се прилага Решението на ОИСР, с което изисква, от една страна, писмено потвърждение, че отпадъците могат да бъдат изнесени от Съюза за оползотворяване в тази държава, и от друга страна, посочване на контролната процедура, ако има такава, която ще се използва спрямо отпадъците в държавата по местоназначение.

23. Законодателят на Съюза посочва, че на всяка държава, за която не се прилага Решението на ОИСР, се дават следните три възможности:

– забрана за износ,

– процедура на предварителна писмена нотификация и съгласие, като описаната в член 35 от Регламент № 1013/2006, или

– никакъв контрол в държавата по местоназначение [9].

24. След това Комисията трябва да приеме Регламент, който да вземе предвид всички отговори [10]. Ако дадена държава не издаде потвърждение съгласно член 37, параграф 1 от Регламент № 1013/2006 или ако с дадена държава по някаква причина не е установена връзка, се счита, че отпадъците могат да бъдат изнесени, при условие че се проведе процедура на предварителна писмена нотификация и съгласие според изискванията на член 35 от този регламент [11].

9 Вж. член 37, параграф 1, втора алинея, букви а), б) и в) от този регламент.

10 Вж. член 37, параграф 2, първа алинея от този регламент.

11 Вж. член 37, параграф 2, втора алинея от този регламент.

2. Регламент № 1418/2007

25. Въз основа на отговорите на държавите, към които не се прилага Решението на ОИСР, Комисията, съгласно член 37, параграф 1 от Регламент № 1013/2006, приема Регламент № 1418/2007. Както видяхме, последният цели да установи контролни процедури относно износа на отпадъци, предназначени за оползотворяване в тези държави и износът на които не е забранен по силата на член 36 от Регламент № 1013/2006 [12].

26. Тъй като в отговорите си някои от тези държави са обявили намерението си да следват приложимите съгласно националното законодателство контролни процедури, които се различават от посочените в член 37, параграф 1 от Регламент № 1013/2006 [13], Комисията добавя и допълнителна възможност към вече изброените в тази разпоредба.

27. Така, приложението към Регламент № 1418/2007 предвижда, че държавите, към които не се прилага Решението на ОИСР, по отношение на отпадъците, посочени в приложения III и IIIA към Регламент № 1013/2006, могат да изберат между:

– забрана,

– процедура на предварителна писмена нотификация и съгласие, съгласно член 35 от Регламент № 1013/2006,

– никакъв контрол в държавата по местоназначение или

– други контролни процедури, използвани в държавата по местоназначение съгласно приложимото национално законодателство.

28. Освен това член 1а от Регламент № 1418/2007 посочва, че когато в отговора си на писменото искане на Комисията, изпратено в съответствие с член 37, параграф 1, първа алинея от Регламент № 1013/2006, дадена държава уточни, че тя няма да налага забрана за превози на някои отпадъци, нито ще прилага процедурата за предварителна писмена нотификация и съгласие, както е описана в член 35 от този регламент, за тези превози се прилага mutatis mutandis член 18 от посочения регламент.

B – Национално право

29. Член 326, параграф 2 от Наказателния кодекс (Strafgesetzbuch) предвижда наказание лишаване от свобода до пет години или глоба за лица, които превозват отпадъци, по смисъла на параграф 1 от тази разпоредба [14], в нарушение на забрана или без необходимото разрешение, в рамките, през или извън територията, на която се прилага посочената разпоредба.

30. Съгласно член 326, параграф 5, точка 1 от този кодекс, за непредпазливо деяние се предвижда лишаване от свобода до три години или глоба.

12 Вж. член 1 от Регламент № 1418/2007, както и съображения 1—3 от същия.

13 Вж. съображение 6 от Регламент № 1418/2007.

14 Става дума например за отпадъци, които съдържат или от които могат да се получат отрови или причинители на опасни за човека или за животните заразни болести или още които поради естеството си, поради присъщите си свойства или тяхното количество могат да замърсят трайно водата, въздуха или почвата или да променят по друг начин техните свойства или да поставят в опасност фауната или флората (вж. член 326, параграф 1, точка 1 и точка 4, букви а) и б) от Наказателен кодекс).

31. Освен това член 2 от Правилника за глобите при превозване на отпадъци (Abfallverbringungsbußgeldverordnung) в редакцията му в сила към 18 ноември 2009 г. предвижда, че действа противоправно лице, което умишлено или непредпазливо наруши Регламент № 1418/2007, като изнася отпадъци, чийто износ е забранен по силата на приложението към този регламент.

II – Спорът по главното производство

32. QB, германска гражданка, е управител на ALU-KAT GmbH, чието седалище е в Bruchsal (Германия). Това дружество осъществява дейност по-специално по оползотворяване и обезвреждане на метални отпадъци, каквито са автомобилните катализатори.

33. Около 25 май 2009 г. QB изпраща 3794 отработени автомобилни катализатора за Ротердам (Нидерландия). По-нататък тези катализатори трябвало да бъдат превозени като отпадъци в контейнери до AWADA Company for General Trading с местонахождение в Ливан, за да бъдат оползотворени или обезвредени. Тези катализатори са задържани от нидерландската митница.

34. Запитващата юрисдикция уточнява, че QB е знаела, че катализаторите спадат към код B1120 от приложение IX към Базелската конвенция, че те са вписани в колона а) на приложението към Регламент № 1418/2007 и че следователно превозът им до Ливан е забранен.

35. Staatsanwaltschaft Karlsruhe (прокуратура на Karlsruhe) обвинява QB, че е нарушила член 326, параграф 2 от Наказателния кодекс и член 2, параграф 1 от Правилника за глобите при превозване на отпадъци, като е изпратила автомобилните катализатори в Ротердам, за да бъдат изнесени за Ливан.

36. Запитващата юрисдикция отбелязва, че отпадъците, принадлежащи към група B1120, се намират без съмнение в колона а) на приложението към Регламент № 1418/2007, но се появяват и в колона г) на същото, в която се предвижда, че са приложими други контролни процедури по силата на националното право в държавата по местоназначение.

37. При тези обстоятелства Amtsgericht Bruchsal, като има съмнения относно тълкуването, което следва да се даде на член 37 от Регламент № 1013/2006 във връзка с приложението към Регламент № 1418/2007, решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли разпоредбите на член 37 от Регламент […] № 1013/2006 […] във връзка с Регламент […] № 1418/2007 […] да се тълкуват в смисъл, че съдържат забрана за превоз за Ливан на отпадъци от група B1120 от приложение IX към Базелската конвенция […]?“

III – Анализ

38. С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 37 от Регламент № 1013/2006 във връзка с приложението към Регламент № 1418/2007 следва да се тълкува в смисъл, че отпадъците, класифицирани в категория B1120, са забранени за износ за Ливан.

39. Трудността за запитващата юрисдикция произтича от факта, че в приложението към Регламент № 1418/2007 катализаторите, които принадлежат към група B1120, са класирани едновременно в колона а) и в колона г) на това приложение.

40. Класирането в колона а) на това приложение обаче означава, че посочените отпадъци са забранени за износ, докато класирането в колона г) на същото това приложение означава, че държавата по местоназначение ще приложи специална контролна процедура по отношение на превоза на отпадъци.

41. Това е от голямо значение за QB, тъй като, ако не съществува забрана за превоз на отпадъци от група B1120 за Ливан, конститутивните елементи на санкционираното от германското наказателно право нарушение не са налице.

42. В последващия анализ обяснявам причините, поради които мисля, че отпадъците, принадлежащи към група B1120, са забранени за износ за Ливан.

43. Двойното класиране на тези отпадъци в колони а) и г) на приложението към Регламент № 1418/2007, което изглежда донякъде противоречиво, се обяснява с факта, че когато Комисията е отправила запитване до държавите, към които не се прилага Решението на ОИСР, да определят какви са намеренията им за класирането на отпадъци, някои от тези държави са посочили, че те възнамеряват да прилагат по силата на тяхното национално право контролни процедури, различни от предвидените в член 37 параграф 1 от Регламент № 1013/2006 [15].

44. Припомням, че по силата на посочената разпоредба тези държави поначало имат избор между три възможности относно превоза на отпадъци, а именно чисто и просто забрана за превоз, процедура на предварителна писмена нотификация и съгласие или никакъв контрол.

45. Относно Ливан от представеното от Комисията становище се установява, че с писмо от 23 юни 2007 г. ливанското министерство на околната среда е върнало попълнения въпросник, като за отпадъците от група B1120 е направило отметка в колона 1 на този въпросник, което отговаря на колона а) от приложението към Регламент № 1418/2007, а именно забрана за износ [16].

46. Освен това в същото писмо ливанското министерство на околната среда уточнява, че списъкът, предоставен от компетентните ливански власти, има обяснителен характер, тъй като класификацията на отпадъци в Ливан може да се различава от тази, установена от Комисията [17].

47. Именно посоченото писмо е мотивирало решението на Комисията да добави отпадъците от група B1120 също и в колона г) на приложението към Регламент № 1418/2007, що се отнася до Ливан [18].

48. Все пак дали това добавяне означава, че тези отпадъци могат да се изнасят от Съюза за Ливан?

49. Комисията счита, че от момента, в който тези отпадъци са включени в колона а) на приложението към Регламент № 1418/2007, износът им за Ливан трябва да бъде забранен, а отметката в колона г) на същото това приложение е без значение за този извод.

50. Споделям това мнение по следните съображения.

15 Вж. съображение 6 от Регламент № 1418/2007.

16 Вж. точки 4 и 5 от становището на Комисията. Вж. също така писмо от ливанското министерство на околната среда на уебсайта http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2007/july/tradoc_135243.pdf.

17 Вж. точка 6 от становището на Комисията. Вж. също така писмото, посочено в бележка под линия на стр. 16, в което се казва: „[…] due to the fact that […] Questionnaire [relating to Regulation (EC) N. 1013/2006] adopted a codification for waste that differs from adopted Lebanese National codification, the information contained in this questionnaire is provided for reference only. [The Ministry of Environment] does not assume any responsibility whatsoever in connection with or resulting from any error or omission in connection with or resulting from the gathering of data, findings and interpretation or use thereof by the European Commission or any third party."

18 Вж. точка 14 от становището на Комисията.

51. Видяхме, че Регламент № 1013/2006 има за основна цел опазването на околната среда. В това отношение в Решение от 8 септември 2009 г. по дело Комисия/Парламент и Съвет [19] Съдът е уточнил, че както целта, така и съдържанието на този регламент се отнасят главно до опазването на човешкото здраве и околната среда от потенциално вредните последици на трансграничните превози на отпадъци [20]. С тази цел и в съответствие със задълженията на държавите членки, произтичащи от Базелската конвенция, законодателят на Съюза е установил система на контрол и наблюдение върху превозите на отпадъци в рамките на Съюза и в случаите на превози от и за трети държави.

52. Напомням също, че за превозите на отпадъци в рамките на Съюза, независимо дали преминават през трети държави, както и за превозите от Съюза към държавите от ЕАСТ, общата приложима база е дял II от Регламент № 1013/2006 [21]. И в двата случая лицето, което превозва отпадъците, трябва предварително да нотифицира този превоз и да получи съгласието на компетентните органи по местоназначението [22].

53. Относно превозите на отпадъци за държави, към които не се прилага Решението на ОИСР, съществува различен режим. Всъщност законодателят на Съюза е предвидил процедура за консултация с тези страни, за да се определят намеренията им относно превоза на отпадъците, обхванати от приложение III към Регламент № 1013/2006 [23], в което са включени и катализаторите.

54. Посочените държави могат по-специално да решат чисто и просто да забранят износа на определени отпадъци. По мое мнение тази призната им възможност отразява суверенното им право да забранят достъпа или обезвреждането на тяхна територия на опасни отпадъци и на други отпадъци с чуждестранен произход [24].

55. Ливанското министерство на околната среда е изразило ясно това право, посочвайки в изпратения на Комисията въпросник, че износът на ливанска територия на отпадъци от група B1120 е забранен [25].

56. Според мен от момента, в който Република Ливан е съобщила волята си да забрани вноса на нейна територия на тези отпадъци, Съюзът е длъжен да зачете тази воля и не може да предвижда други процедури.

57. В това отношение член 37, параграф 3 от Регламент № 1013/2006 и член 1а от Регламент № 1418/2007 посочват, че когато в отговора си на писменото искане на Комисията, изпратено в съответствие с член 37, параграф 1 от Регламент № 1013/2006, дадена държава посочи, че няма да използва възможността да забрани определени превози на отпадъци, нито ще прилага процедурата за предварителна писмена нотификация и съгласие, посочена в член 35 от този регламент, за такива превози се прилага mutatis mutandis член 18 от посочения регламент. Също така, по силата на член 37, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1013/2006, ако дадена страна не е съобщила намерението си относно процедурите за превоз на отпадъци с местоназначение на нейна територия, се прилага процедурата за предварителна писмена нотификация и съгласие, установена от член 35 от този регламент [26].

19 C-411/06, Сборник, стр. I-7585.

20 Точка 62.

21 Вж. член 3 и член 35, параграф 1 от този регламент.

22 Вж. член 9, параграф 1, от споменатия регламент.

23 Вж. член 37 от този регламент и точка 4.2.6, параграф 5 от изложението на мотивите на предложението за Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 2003 година относно превоза на отпадъци (COM(2003) 379 окончателен).

24 Вж. шесто съображение от Базелската конвенция и съображение 9 от Регламент № 1013/2006.

25 Вж. писмото, посочено в бележка под линия 16.

26 Вж. също така съображение 5 от Регламент № 1418/2007.

58. Това показва достатъчно ясно, че само когато държавата по местоназначение е избрала да не установява никакъв контрол върху превозите на отпадъци или когато не е съобщила намеренията си, Съюзът има възможност да приложи процедурата, установена с член 18 от Регламент № 1013/2006 или с член 35 от същия.

59. Не е такъв случаят по настоящето дело, защото Република Ливан ясно е съобщила волята си да забрани на своята територия внос на отпадъци, принадлежащи към група B1120.

60. Добавянето на колона г) в приложението към Регламент № 1418/2007 не може да произведе действие, противоречащо на тази воля.

61. Както вече видяхме, в съображение 6 от този регламент е обяснено, че това добавяне е последица от отговора на определени държави, в който те посочват, че възнамеряват да следват приложимите съгласно тяхното национално законодателство контролни процедури, различни от предвидените от законодателя на Съюза.

62. От друга страна, в представеното пред Съда становище Комисията обяснява, че колона г) от това приложение е била добавена, защото Съюзът не може да налага на трети държави, каквато е Република Ливан да осъществяват контрол върху вноса или да установяват условия за контрол, когато такъв съществува[27]. Комисията посочва също така, че тъй като ливанското министерство на околната среда е уточнило в отговора си, че възприетата от него класификация на отпадъци може да се различава от установената от законодателя на Съюза, по този начин се цели да се привлече вниманието на предприятията, установени в рамките на Съюза, върху факта, че е възможно вносът на определени отпадъци да бъде отказан от компетентните ливански органи, въпреки че възприетата от законодателя на Съюза класификация разрешава този внос[28].

63. Следователно, когато трета държава, като Република Ливан, е посочила ясно, че забранява вноса на своя територия на отпадъци, принадлежащи към група B1120, едновременното класиране на тези отпадъци в колона г) на приложението към Регламент № 1418/2007 цели единствено да уведоми съответните лица, че тази държава е запазила суверенното си право да установи процедури за контрол и наблюдение на превозите на отпадъци, различни от тези, предвидени от законодателя на Съюза, както и да откаже вноса на някои отпадъци въз основа на класификация, различна от възприетата от правото на Съюза.

64. Освен това относно Ливан отбелязвам, че всички отпадъци, включени в приложението към Регламент № 1418/2007, са класирани освен в една от колоните а) и б) и в колона г). Според мен това показва ясно, че принадлежността към колона г) не може да доведе до прилагане по отношение на въпросните отпадъци на друга процедура, различна от свободно избраната от Република Ливан. В противен случай това би направило не само напълно излишна процедурата за консултация, установена в член 37 на Регламент № 1013/2006, но също така, а и най-вече би се стигнало до незачитане на суверенното право на третите държави да установяват процедури, приложими за превози на отпадъци с местоназначение на тяхна територия.

65. Във всички случаи, когато поради факта на двойното класиране на отпадъците, принадлежащи към група B1120, в колони а) и г) на приложението към Регламент № 1418/2007 остава съмнение относно процедурата за превоз на тези отпадъци към Ливан, считам, че целта на Регламент № 1013/2006 налага да се избере решение, което е най-подходящо за опазване на човешкото здраве и околната среда.

27 Вж. точка 16.

28 Пак там.

66. В това отношение припомням, че този регламент предимно се отнася както според целта, така и според съдържанието си до опазване човешкото здраве и околната среда от потенциално вредните последици на трансграничните превози на отпадъци [29]. Това се отнася както за Съюза, така и за третите държави, към които тези отпадъци се изнасят от негова територия [30].

67. Затова държавите, страни по Базелската конвенция, съзнавайки по-специално риска от нанасяне на щети върху човешкото здраве и околната среда, причинени от опасни отпадъци и други отпадъци и тяхното трансгранично движение, считат, че тези отпадъци би трябвало, доколкото това е съвместимо с едно екологосъобразно и ефективно управление, да бъдат обезвреждани в държавата, в която са били произведени [31]. Също така засиленият контрол на това трансгранично движение трябва да подейства като стимул за намаляването на неговия обем [32].

68. Следователно се оказва, че намаляването на превозите на отпадъци е цел, която следва да се постигне в името на по-доброто опазване на човешкото здраве и на околната среда. Самият законодател на Съюза възпроизвежда този стремеж в съображение 8 от Регламент № 1013/2006.

69. Следователно аз считам, че щом съществува несигурност относно обработката на даден отпадък — както е в главното производство — поради неговото двойно класиране в колони а) и г) на приложението към Регламент № 1418/2007, следва да се избере най-стриктното разрешение, позволяващо да се ограничат превозите на отпадъци, а именно забраната за износ. Това разрешение съответства най-пълно на целта за опазване на човешкото здраве и на околната среда, която се стреми да достигне Регламент № 1013/2006.

70. Следователно предвид всички тези елементи считам, че член 37 от Регламент № 1013/2006 във връзка с приложението към Регламент № 1418/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че отпадъците, класирани в категория B1120, са забранени за износ за Ливан.

71. Накрая, за да се изчерпят всички въпроси, обсъждани по време на съдебното заседание, въпросът дали разгледаните по-горе разпоредби са достатъчно ясни, за да могат да се установят конститутивните елементи за квалифициране по националното наказателно право на дадено деяние в съответствие с принципа за законоустановеност на наказанията, в случая зависи единствено от преценката на запитващата юрисдикция.

72. Следователно считам, че Съдът не разполага с компетентност да отговори на този въпрос.

IV – Заключение

73. Предвид гореизложените съображения предлагам на Съда да отговори на Amtsgericht Bruchsal по следния начин:

„Член 37 от Регламент (ЕО) № 1013/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 година относно превоза на отпадъци, изменен с Регламент (ЕО) № 308/2009 на Комисията, от 15 април 2009 година, във връзка с приложението към Регламент (ЕО) № 1418/2007 на Комисията от 29 ноември 2007 година относно износа за оползотворяване на някои отпадъци,

29 Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет, цитирано по-горе (точка 62).

30 Вж. Решение от 21 юни 2007 г. по дело Omni Metal Service (C-259/05, Сборник, стр. I-4945, точка 30).

31 Вж. първо и осмо съображение от Базелската конвенция.

32 Вж. второ съображение от тази конвенция.

изброени в приложение III или IIIA към Регламент (ЕО) № 1013/2006 на Европейския парламент и на Съвета, в някои страни, за които Решението на ОИСР относно контрола върху трансграничното движение на отпадъци не се прилага, трябва да се тълкува в смисъл, че отпадъците, класирани в категория B1120, са забранени за износ в Ливан.“

i — Името в страните по делото, в горния колонтитул и в точки 32, 33, 34, 35 и 41 е заменено с букви вследствие на искане за анонимизиране.